

ΑΝΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Πάντα αναβράει στα χέλια σου του γέλιου ή βρυσσομάννα,
να δροσιστούν οι αγγλίκαντοι, που φρύγονται κοντά σου
κι' όπου σταθής, κι' όθε διαβής, σάν πεταλούδια πλάνα,
σέρνεις του κόσμου τὰ φιλιὰ στα ροδομάγουλά σου.

Στό λύγισμά σου οι χάρες σου ραίνουν το δρόμο πλέρια,
σάν ανθισμένη άμυνδαλιά, που οι αἵρες ξεφυλλίζουν,
κι' όταν περνᾷς, σάν Άνοιξη, μέσ' στα φτωχὰ παρτέρια,
χαϊδεύεις μιὰ τὰ λούλουδα και τὰ μπουμπούκια άνθίζουν.

2

Σάν κάτι οι έλιές να θροοΐσανε, που ή αύρα είχε ξυπνήσει,
λησμονημένους τούς σκοπούς κάποιου παλιού έρωτιάρη·
και τέτοιο μέλι άργόσταξαν τὰ φύλλα άπ' το φεγγάρι,
που άνθιζε ώραίο, κατάκορφα στ' όλοίσο κυπαρίσσι !

Μέσ' στού φωτός το λίμνιασμα, το μόσκο της να χύση
άνοιγε άγάλια κι' ή καρδιά, σάν άσπρο νενουφάρι.
Μεσίτρα ή νύχτα σκόρπιζε τόση μαγεία και χάρη,
που άπ' τή λαχτάρα του έρωτα και οι ήσκιои είχαν μεθήσει.

Σ' έλιάν άκούμπας, σάν ξωθιά, που είχε μισοπροβάλει
μέσ' άπ' το δέντρο. άπ' τ' άγραφα ξελαγιασμένα κάλλι,
κι' έλεα με τρόμο, θά κρυφτής ξανά στη φλούδα ώςτόσο.

Στήν όψη σου εξωντάνευε μιὰ άχτίδα, ώς γλίστραε, ρούσα.
Κ' έγώ σκυμμένος - ω ! φιλιὰ - στα χέλια σου ρουφούσα
όλο το φέγγος τ' ουρανού κι' όλη τής γής τή δρόσο.

3

Σά φεύγεις άπό δίπλα μου με λάγγεμα όλο χάρη,
και ώς ρόδου φύλλα, πρόσβαρα άπ' το χνούδι, πόχει άφήσει
το διάβα ενός πεταλουδιού, τὰ βλέφαρά σου γέρνουν,
με το φτερό το άνάτρομο τής ήδονής γγισμένα,

στού ντιβανιού, που έμέστωσε τούς πόθους μας, τήν κόχη
γερός, κοιτάω τὰ σερπετά του ώραίου κορμιού σου άχνάρια,
κ' έντός μου ώς θέρμη ρέει πηχτή κι' άστε-ρευτή σου ή γλύκα
και ριτιδίζει άπάνου μου ή άνατριχίλα άκόμα.

Στα χέλια μου, ώς σε γνώριμη φωλιά τους χελιδόνια,
πετούν κι' άγγίζουν τα άλαφρά τὰ όσα φιλιὰ έχω δώσει,
ένω άπ' τήν έρμη κάμαρα που εύώδιασέ σου ή σάρκα,
κρουστό άναβρεί και γάργαρο το κοριτσίσιο γέλιο.

4

Πάλε στα χέλια σου ο καιμός άνάβλυσε τής Ψάπφας·
— Το μεσονύχτι μπρόβαλε και μόνη έγώ κοιμούμαι ! —
Μά άπόψε τόσο υλάρωσε του φεγγαριού ή πλημύρα,
κι' άποξεχάστημον ή ψυχή, σά βάρκα στη γαλήνη.

Θούλα, δέ σου έχει το κορμί του φεγγαριού τή χάρη,
που έμύσκεψε ως ροδόσταμα το καθετί, ώς στα βράχια,
και τώρα στο άσπρο πέλαγο, για ψάρεμα όνειράτων,
μαλαμομέταξο διχτιού τὰ κάτω άπλώνει ο μπάτης.

Πά στῶ χελιώ σου οι πόθοι μου, σά σμάρι, τήν κερήθρα
βόσκουν· μά έντός μου ιδροστατεί το φέγγος το μελένιο,
κι' άργαναδεύει ή σκέψη μου για τὰ ύψη, ως πεταλούδι,
που άκόμα και καρφιστωτό φτεροσαΐνει ωςτόσο.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κοντά στάλλα λάθια, τὰ τρομερά, που μέινανε στού πε-
ρασμένο φύλλο, έμεινε κ' ένα λάθος χοντροειδέστατο στο ό-
ραίο Δείλι· ου Ρώμου Φιλύρα, στο δεύτερο στίχο, που πρέ-
πει να διαβαστεί έτσι :

κι ο γερο τλάτανος σκεβρός έγερνε προς τή γή.

— Κ' ένα χαριτωμένο που μᾶς στάλθηκε άπό το Γαΐρο
Ήρνιθη :

— «Μπαμπά ; Τί θα πῆ ώνια, που συζητούν πάντα
στο Δημοτικό Συμβούλιο ;

— «Θά πῆ γαϊδουροπάζαρο, παιδί μου.»

— «Ο Ταγκόπουλος έδωσε στο θίασο Κυβέλης το και-
νούριο τρίπαρχο κοινωνικό δρόμο του «Μυριέλλα», που
θα παιχτεί, «μετέχον του Άβερωφείου Δραματικού διαγωνι-
σμού του Ήδείου Άθηνών», το ερχόμενο καλοκαίρι, άπό τὰ
πρώτα πρώτα, στην Άθήνα.

— Μέσα στο σημερινό φύλλο βάζουμε ένα τυπωμένο
γράμμα, που όσοι θέλουνε άπό τούς συντρομητές μας να
μείνουνε για το 1915, το συμπληρώνουνε και μᾶς το στέλ-
νουν, κολλώντας σ' αὐό ένα γαμματόσημο μονόλεπτο οι
συντρομητές του έσωτερικού κ' ένα πεντάλεπτο του έξωτε-
ρικού.

— Τὰ χειμωνιάτικα Σαβατόβραδα του Νουμά· άρχι-
νάνε άπό άπόψε. Το γραφείο είναι άνοιχτό για όλους τούς
φίλους άπό τις 8 το βράδι.

— Τυπογραφικές άμαρτίες είχαν και οι λίγοι στίχοι
του Γιάννη Κοκκινάκη που τυπωθήκανε στα «Χωρίς γραμ-
ματόσημο» του περασμένου φύλλου, όπου το χῶμα έγινε
χῶρα και τὰ ξεφώνηματα γινήκανε ξεφώνηματα — και
στολλάτη πάλι, γιατί μπορούσανε να γίνουνε και χειρότερα.

— Παρακαλούμε και πάλι — και θα παρακαλούμε για
πολύν καιρό, φαίνεται, άκόμα, όσους μᾶς καθυστερούνε τή
σιντρομή τούτης τής χρονιάς ή κι άλλες περασμένες, να μᾶς
τις στείλουμε, γιατί θάναγκαστούμε να τυπώσουμε τὰ όνό-
ματά τους στο φύλλο.

— ❧ —

TRILUSSA. — Η όρνιθα είτε στον παπαγ λο :

— Σὺ βέβαια, μπορείς να μιλά ; ά ερίσκεφτα. Μά τή
σήμερα ήμέρα το ζω κείνο που μπορεί να βγάλη δυό τρείς
λέξεις άπανοτού, βγαίνει στον άφρό. Φτάνει ν' άνοίξης το
στόμα σου και άναστατώνεις τή γειτονιά, κι' όλοι γελούνε
σά χάηδες στα σαλιαρίσματά σου.

Όμως έγώ, που τούς ξεφρονίζω ένα αυγό τή μέρα,
κι' ο Θεός ξέρει με πόσους πόνους, έγώ που έχω πίσω μου
όλόκληρο καπιτάλιο, κανένα δέν έχω που να με καμαρώνη,
κανένα που να μ' έχτιμήση και μ' έπαι-έση για τήν πραιμά-
τια που βγαίνει άπ' τήν ούρά μου !

Νά ! Σε λίγο το νιώθω, θα κάνω τ' αυγό. Μ' άφού ο
κουτόκοιμος έτούτος προτιμ' ει τις φλυαρίες, θέλω έτσι να
το σπάσω πριν το βγάλω... Μπα, θα κ'νω κάτι άλλο που
είναι πιο δίκαιο και σωστό : Το κρατάω μέσα μου και κλεί-
νω το κατάστημα !

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχρήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη : Για την Ελλάδα δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12.50.—Για τις εποχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 δρ. την τριμήνια).—Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ἄν δεν προπληρώσει τη συνδρομή του. **Για τὸ 1915** ἡ συνδρομὴ ὁρίστηκε σὲ 20 δρ. φρ. τῆ χρονιά.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιῶνται σὲ γράφειο μας διπλῇ τιμῇ.

Βρίσκεται στήν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάστια καὶ σὲ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΜΕ ΟΛΟ τὲ προπούμενο σέβας θὰ ποῦμε. μιὰ γιὰ πάντα, μερικὰ λόγια φιλικὰ στοὺς κουραμπιέδες τῆς δημοτικῆς, γιατί κι ὁ δημοτικιστικὸς ἀγῶνας, ὅπως κι ὁ στρατὸς, ἔχει τοὺς κουραμπιέδες του, τοὺς ἀθρώπους δηλ. ποὺ δὲν πολεμοῦνε, ποὺ δὲ δουλεύουνε, μὰ ποὺ κριτικάρουνε ἀμελιχτά.

Οἱ κουραμπιέδες λοιπὸν αὐτοί, τώρα τελευταίᾳ, σὲ διάφορα κέντρα, δημοτικιστικὰ καὶ μὴ—γιατί οἱ κουραμπιέδες χώνουνται σ' ὅλα τὰ κέντρα, ἀκόμα καὶ στὰ καθαρεινιστιάνικα—τᾶχουνε βάλει μὲ τὸ «Νουμάς» — ἴσως γιατί ὁ «Νουμάς» βγαίνει ταχτικά, καὶ τοῦτο, φυσικά, τοὺς πειράζει στὰ νεύρα. Καὶ λοιπὸν ὁ «Νουμάς», τώρα τώρα, λένε, δὲ δημοσιεύει ὅλη διαλεχτή, δὲν ἐκπληρώνει τὸν προσρισμὸ του—γιατί ἔταν εἶναι νὰ κατηγορήσουν οἱ κουραμπιέδες παραδέχονται, βλέπεις, καὶ **προορισμό**.

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὴ τὴν κολοκυθένεια κατηγορία εἶναι εὐκολή, εὐκολώτατη, σώνει κανεῖς νὰ τοὺς πετάξεις κατὰμουτρα τὸ «Χερόγραφο» τοῦ Παρορίτη, τὰ «Πατριωτικὰ ἔργα» τοῦ Ρήγγ Γκόλφη, τὸ «Φάουστ» καὶ τὸν «Περ Γκόντ» τοῦ Χατζόπουλου, τὸ ἄρθρο τοῦ Κωστή Παλαμᾶ γιὰ τὸν Ἑρνέστο Ψυχάρη, τοὺς «Κίτρινους Πατριῶτες» τοῦ Παβλίδη, τὸ «Στοὺς τάφους» τοῦ Νταϊζᾶ, τὴν «Ἀμαρυλλίδα» τοῦ Φωτιάδη, τὰ ἄρθρα τοῦ Καρθαίου καὶ τόσα ἄλλα, ὅλα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἴσια ἴσια φύλλα παρμένα, καὶ νὰν τοὺς ρωτήσῃ ἂν τέτια ὅλη διαλεχτή, δημοσίεψε κανένα ἄλλο ἐλληνικὸ περιοδικὸ ποὺ βγαίνει κάθε βδομάδα, ποὺ ἀγωνίζεται κάτω ἀπὸ ἓνα ὀρισμένο πρόγραμμα καὶ ποὺ δὲν πλερώνει τοὺς συνεργάτες του.

Ἐχουνε σοφώτερη ὅλη οἱ κουραμπιέδες; Ἄς τὴ στείλουνε καὶ θὰ δημοσιευτοῖ. Ὅσο ἔμωξ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ παρουσιάσουν, ἢ ἔχουν καὶ δὲν τὸ παρουσιάζουνε, τὸ χρέος τοὺς εἶναι νὰ σωμαίνουνε καὶ νὰ σέβονται ὅσους δουλεύουνε, γιατί ἐπιτέλους καταν-

τάει ἀηδία, μιὰ ἀηδία κι αὐτὴ κοντὰ στὶς ἄλλες μας, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά νὰ κορδώνονται γιὰ δημοτικιστάδες κι ἀπὸ τὴν ἄλλή νὰ πολεμάνε τόσο ταπεινὰ ὅ,τι ἴσια ἴσια ἔπρεπε καὶ μὲ θυσία τοὺς ἀκόμα νὰ συντρέχουνε.

ΕΝΑΣ νίσιμος καὶ σωστὸς χαρακτηρισμὸς γιὰ τοὺς Βουργάρους.

Οἱ Βούργαροι εἶναι σὰν τὰ κακκαναθρεμένα παιδιά, ποὺ σὰ ζητάνε κάτι καὶ τοὺς τὸ δώσεις, ἀντὶ νὰ πάθουνε, ἑκκολοῦθάνε νὰ ζητάνε ὁλοένα, καὶ περισσότερα. Ἀ. χ. ζητάνε σήμερα τὴν Καβάλλο, κι ἂν τοὺς τὴ δώσουμε, θὰ ζητήσουν αὐριο τὴ Σαλονίκη, μεθαύριο τὴ Λάρισα, ἀντιμεθαύριο τὴν Ἀθήνα, καὶ σιγὰ σιγὰ, ζητώντας καὶ παίρνοντας, θὰ μᾶς σπρώξουνε ἴσως σὲ τὸ Τσιρίγο.

Στὰ κακκαναθρεμένα παιδιὰ πρέπει κανεῖς, γιὰ νὰν τοὺς κόψῃ τὸ βήχα καὶ νᾶχει ἥσυχο τὸ κεφάλι του, ἀπὸ μιᾶς κι ἀρχῆς νᾶρνιέται. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς Βουργάρους, μὲ τὴ διαφορά πὼς ἡ ἀρνησις πρέπει νὰ συντροφεύεται καὶ μὲ σθερκίες.

ΛΗΘΙΟΓΜΑΣΤΕ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιέψουμε ἄρθρο ἀγαπημένου συνεργάτη μας κατὰ τοῦ Βενιζέλου, ὅχι γιατί ὁ «Νουμάς», σὲ πολιτικὸ τοῦ μέρους, εἶναι φύλλο Βενιζελικό, μὰ γιατί ἴσως τώρα κράτησε μιὰ ἀρχή, στὰ πολιτικὰ ζητήματα νὰ δέχεται, στὶς στήλες του, λεύτερη συζήτηση, ὅχι ἔμωξ καὶ ἐπίθεσες προσωπικές.

Διαβάσαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας «Φαυλοκρατία καὶ Ἐγωκρατία». Σὲ πολλὰ, σὲ παραπολλὰ μάλιστα, ἔχει πέρα πέρα δίκιο, μὰ τὸ ὅφος του εἶναι τόσο ἐπιθετικὸ, τόσο ἀντιπολιτευτικὸ, ποὺ ἂν τὸ τυπώναμε τὸ ἄρθρο του θὰ παίρναμε καὶ μεις τὸ μέρος μας στὴ συνουσία τῶν κ. κ. Σκριπ καὶ Πώπ, καὶ τέτια τιμὴ ποτὲ δὲν τὴ ζητήσαμε.

Κριτικὲς γιὰ τίς πράξεις τοῦ Βενιζέλου ἔχει δημοσιέψῃ ἀρκετὲς ὡς τώρα ὁ «Νουμάς», καὶ θὰ ἑκκολοῦθῇ δημοσιεύοντας ἔταν τοῦ στέλνονται. Φρόντισε ἔμωξ νὰ κρατηθεῖ πάντα σὲ ἐπίπεδο τῆς κριτικῆς καὶ θαρρεῖ πὼς τὸ κατάφερε.

«ΙΑΙΔΑ» λέγεται τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πάλλη, καθὼς ὅλοι τὸ ξέρουν, κι ὅχι «Λιάδα», καθὼς σαλιαρίζει τὸ «Σκριπ». Ἀπὸ τὴν «Ἰλιάδα» λοιπὸν ὁ κ. Κουγιάς διάβασε στίχους σὲ Διδασκαλεῖο, κ' εἶναι τιμὴ τοῦ αὐτοῦ, ἀφοῦ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Πάλλη ἔχει ἀναγνωριστεῖ καὶ ἔχει βραβευτεῖ ἀπὸ τὸ σοβαρώτερον ἑλληνιστικὸ σωματεῖον τοῦ Παρισιῦ. Ἄν τὴν ἐργασία αὐτὴ δὲν τὴν ἀναγνωρίζῃ τὸ «Σκριπ», τόσο τὸ χειρότερον γιὰ τὸ «Σκριπ». Τάλλα σαλιαρίσματά του εἶναι ἀνάξια γιὰ προσοχὴ καὶ γι' ἀπάντησι.